

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 12)

9.

Qua những phút trò chuyện với cô gái có tên là Ly Ly, Hưng chỉ mới có được những thông tin ít ỏi. Anh được biết buổi tối hôm ấy tên Bình có ghé lại chỗ cô vào khoảng tám giờ rưỡi. Hắn ở lại chừng hai mươi phút rồi đi ngay. Riêng Hoà “tró” tuy đã hẹn với một cô gái khác ở phòng bên cạnh tên là Nhung nhưng không thấy đến. Hắn nhờ Bình nhắn Nhung là “phải vắng mặt vài ngày”. Qua lời Bình, Ly Ly được biết Hoà đi Hải Phòng thực hiện một “phi vụ”. Tất cả chỉ có thế. Tuy nhiên để nắm được những điều đó, Hưng đã phải hỏi vòng vo và lái câu chuyện hết sức khéo léo để cô ả không nhận thấy là anh quan tâm tới hai đối tượng kia. Nghề làm báo cộng với sự nhạy cảm đã giúp anh rất nhiều. Nếu không có việc vây bắt của lực lượng công an ở cái lầu xanh trá hình ấy, rất có thể anh còn moi thêm được những thông tin quan trọng hơn nữa.

Sau khi chăm chú lắng nghe Hưng thuật lại tất cả những điều nói trên, Yến im lặng ngẫm nghĩ khá lâu. Cuối cùng, cô nói bằng giọng坦然 nhiên đến tàn nhẫn:

-Thế là xong phim! Thăng Toàn “phi dê” phen này ngồi bóc lịch!

Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của Hưng, cô ta giải thích:

-Toàn “phi dê” chính là cái thằng ngồi trông xe trước cửa đây! Nó là ông chủ của tụi trên gác. Đứa nào muốn vào “làm”, nó đều kiểm tra bằng cách ngủ thử. Ai biết “nghề”, nó mới nhận. Trong số chúng nó,

đáng đời nhất là thằng Toàn, thành Tuấn “xồm” và con Nhung. Con Ly Ly thì cũng chỉ là loại đáng thương. Nó người gốc Hà Đông, cũng vì bị người yêu phụ bạc đâm chán đời mà đi làm đĩ. Mấy đứa khác cũng hoàn cảnh tương tự. Cực chẳng đã mới phải lao vào cái nghề bán tròn nuôi miệng này...

-Ở đây công an họ có thường quây bắt như tôi nay không - Hưng hỏi.

-Thường xuyên ấy chứ. Nhưng quán "Xanh" dính lần đầu tiên. Mấy lần trước công an vào, chúng nó đều kịp phi tang cả. Trong nhà có hệ thống đèn báo động. Ngoài ra nó còn thuê hai thằng nhỏ ngồi gác ở bên dưới, chắc anh không nhìn thấy đâu! Ngay cả thằng Toàn ngồi trước cửa cũng là để trông chừng. Khách nào khả nghi, chúng nó ra hiệu cho nhau thì đừng hòng được lên gác.

Xem ra Yến khá thông thạo cái lầu xanh ấy - Hưng thầm nghĩ trong khi tiếp tục nghe cô ta nói:

-Do những lần trước không có tang chứng nên lần này công an mới mang theo cả máy ảnh để chụp tại chỗ...

Nhân lúc Yến dừng lời, Hưng lưu ý cô ta về cái điều mà anh quan tâm nhất:

-Bây giờ tính sao? Liệu có tìm được chúng nó không?

Chỉ suýt nữa là Hưng hỏi “có thể tìm được chiếc xe không”, nhưng anh đã nhanh miệng nói chệch đi. Anh không quên rằng: quan hệ giữa anh và Yến chưa cho phép anh đòi hỏi ở cô bất cứ điều gì. Mặc dù vậy, Yến vẫn hiểu ngay cái thoáng lặng trong câu hỏi của anh. Cô ta nói bằng giọng đầy tin tưởng:

-Nhất định sẽ tìm được chúng nó. Và cả chiếc xe máy của anh nữa!

Lời hứa đó chưa đủ sức thuyết phục Hưng, anh băn khoăn:

-Nhưng nếu nhờ chúng đã bán xe?

-Đúng là chúng nó đã đem đi Hải Phòng để bán. Thằng Hoà “trố” vắng mặt chính vì chuyện đó. Tôi đã biết nó sẽ đến chỗ nào rồi. Sáng mai tôi với anh phải đi Hải Phòng ngay.

Ngừng một lát, Yến nói tiếp bằng giọng chột trở nên quyết liệt:

-Nó sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu! Bằng mọi giá, nó sẽ phải nhả ra chiếc xe máy!

Thái độ đó lại một lần nữa khiến Hưng bắn khoăn. Yến nói ra những lời đó với một thái độ tự nhiên như thể cô ta coi việc đi tìm tên Hòa để giành lại chiếc xe bị cướp là nghĩa vụ của chính cô ta vậy. Tuy nhiên, anh im lặng. Đối với anh, Yến vẫn đang còn một bí ẩn. Hình như trong chuyện này, cô ta cũng có những lý do riêng của mình.

-Thôi, bây giờ anh nghỉ đi. Mai còn phải đi sớm.

Yến nói và đứng lên mắc màn. Hưng ngồi thừ trên ghế. Ở đây chỉ có hai chiếc giường. Một chiếc trong buồng chỉ vừa đủ chỗ cho bà già đang nằm. Hay là anh mượn tạm một chiếc màn khác và ra nằm ngoài hè? Như đoán được những ý nghĩ ấy, Yến thản nhiên:

-Anh cứ nằm trên giường này...

- Nhưng... còn cô?

Một thoáng nhếch mép cười và Yến hỏi lại:

-Anh không muốn cho tôi nằm đây sao? Tôi không ăn thịt anh đâu mà sợ!

Trong hoàn cảnh này, có lẽ không còn cách nào khác. Hưng trầm nghĩ và đứng lên. Đã trót đâm lao, phải theo lao thôi. Hơn nữa anh còn phải giành sức lực cho những ngày tới.

Hưng đi nằm trước. Yến còn dọn dẹp gì đó ngoài sân một lát rồi vào sau. Khi cô ta hé màn lách vào giường Hưng lùi sâu hơn nữa vào một góc. Yến bật cười khe khẽ và hỏi anh:

-Chưa ngủ à?

Đó là một câu hỏi bằng giọng thân mật như thể họ đã là những người thân thiết. Và thật bất ngờ, Hưng cũng trả lời bằng một giọng thân mật như thế:

-Ừ ... Không sao nhắm mắt được!

-Cố mà ngủ đi. Mai còn ối việc...

-Thì cũng biết thế... Nhưng khó ngủ quá!

Cho đến thời điểm này, Hưng vẫn đang còn là một chàng trai đầy mơ mộng, một người hoàn toàn ngây thơ trong quan hệ với đàn bà. Những sự kiện bất ngờ và khốc liệt trong vài giờ đồng hồ đã bắt đầu tác động đến anh. Chính anh cũng không biết rằng mình đang dần dần biến đổi.

Yến với tay tắt điện và nằm xuống bên cạnh Hưng. Chàng trai nhắm mắt lại và chợt nghe thấy tiếng gió lạnh đang ào ào thổi bên ngoài. Thời tiết đang thay đổi. Anh kéo tấm chăn mỏng lên tận cằm và suy nghĩ miên man, cố bắt ý nghĩ hướng về những sự kiện đã xảy ra trong hai ngày vừa qua. Nhưng không hiểu sao, suy nghĩ của anh lại cứ hướng về cô gái đang nằm bên cạnh. Và những băn khoăn lại sống dậy.

Có thật là Yến nhận lời giúp anh không phải vì tiền không? Một trăm ngàn quả là một món tiền quá ít ỏi. Liệu rằng sau khi đã tìm lại được chiếc xe máy, cô ta có đòi chia chác không nhỉ? Không, có lẽ không phải như vậy. Mặc dù đối với anh, cô gái này vẫn là con người còn đầy bí ẩn, nhưng có lẽ đây không phải là một kẻ quá xấu xa. Linh cảm thậm mạch bảo anh như vậy. Chính vì tin vào linh cảm ấy, cho đến tận bây giờ anh vẫn không hề ân hận là đã cùng đi với cô ta. Vì sao thì anh chưa lý giải được, nhưng anh tin rằng nếu hợp tác với cô gái này, anh sẽ đến đích nhanh hơn.

Hãy tạm chấp nhận khả năng cô giúp đỡ anh không phải vì tiền. Vậy thì vì cái gì chứ? Điều gì là nguyên nhân khiến cô ta lặn xả vào cuộc như thế này? Dù cô là người có lòng vị tha đến mức nào đi nữa thì cũng không thể coi đây là biểu hiện của lòng tốt được. Hơn nữa, cô lại ăn nói và xử sự như thể tai hoạ này là của chính mình.

Có thể như thế lắm. Hưng bắt đầu tập trung tư tưởng để đi theo cái ánh sáng vừa loé lên. Có một điều rất dễ nhận thấy là Yến có những hiểu biết đáng ngạc nhiên về thế giới của những kẻ tội lỗi ở thành phố này. Rõ ràng giữa cô và bọn phạm tội đã từng có quan hệ ân oán. Cô ta căm thù chúng. Điều đó được minh chứng bằng sự vui sướng không hề giấu giếm khi nghe tin quán “Xanh” bị công an vây bắt. Chỉ có từ góc độ đó mới có thể phần nào lý giải được những bí ẩn trong thái độ cô ta. Tuy nhiên, vẫn còn có rất nhiều câu hỏi chưa được trả lời...

Bên cạnh Hưng, giọng tỉnh như sáo của Yến chọt khe khẽ vang lên:

-Anh có biết đánh nhau không?

-Cái gì? - Hưng chưa hiểu.

-Nếu giả sử phải giáp mặt với một thằng như thằng Hòa “trố”, anh có thể choảng nhau với nó không?

Hưng im lặng. Chuyện đánh đấm như vậy là của cái thời niên thiếu. Khi đã lớn, chưa bao giờ anh đánh nhau với ai. Do đó, không có lý do nào để nói dối.

-Về cái đó ... Tôi kém lắm!...

-Nhưng trông anh cũng không phải loại người yếu bóng vía nhỉ?

Câu hỏi được nói ra bằng cái giọng không cần nghe trả lời. Hưng bần khoản.

-Nhưng có nhất thiết phải đánh nhau không?

-Tôi sẽ cố gắng để chuyện đó không xảy ra - Yến nói - Nhưng có thể có tình huống ngoài dự kiến. Mà bọn nó thì lúc nào cũng có dao trong người đấy! Anh cần phải biết điều đó...

-Theo cô thì Hoà “trố” sẽ bán xe ở đâu? - Hưng hỏi sau một lúc im lặng.

-Nếu nó đi Hải Phòng thì chỉ có một trong hai địa chỉ. Một là thằng cha Hương “cây tơ bảy món”. Hai là con mẹ Xuyên ở gần chợ Sắt. Mới

cách đây hai tháng, nó đã bán cho mẹ Xuyên ấy một chiếc Cúp 79 “cánh én”.

-Nếu chúng ta đến nhưng không gặp Hoà “tró”, còn xe đã bị chúng nó đưa đi chỗ khác thì sao?

Hai tiếng “chúng ta” bật ra từ miệng Hưng một cách thật tự nhiên. Yên bắt ngay được cái âm hưởng thân mật ấy. Cô trở mình xoay lại và lần tìm bàn tay của anh rồi nắm chặt lấy:

-Anh yên tâm. Thằng Hoà bán xe xong, thế nào cũng lang thang ở đó vài ngày để đập phá. Sẵn tiền mà. Còn con mẹ Xuyên ấy cũng quái lắm. Không bao giờ trả tiền ngay. Mang xe đến thì cứ để đấy để mẹ còn tìm khách. Tin thì để lại, không tin thì mang xe đi. Phải vài ngày sau mẹ mới giao tiền. Mà khi giao thì bắt chẹt giá. Xe ăn cắp, có khi chỉ được nửa tiền cũng phải chịu...

-Cô đã gặp mẹ ta rồi phải không?

Hưng hỏi và căng mắt nhìn vào khuôn mặt của Yên. Bóng tối không cho anh nhìn thấy những biểu hiện trên khuôn mặt ấy. Sau một thoáng lưỡng lự, Yên khẽ trả lời:

-Có... Chính là cái lần đi bán con xe Cúp cách đây khoảng hai tháng...

Ngay sau đó, cô ta vội nói thêm:

-Anh đừng hiểu lầm. Tôi đã bỏ chúng nó rồi. Riêng thằng Hoà “tró” thì vẫn còn một món nợ. Nó sẽ phải trả!

Khi nói những lời ấy, giọng của Yên chột rung lên. Bàn tay của cô đang nắm chặt tay của Hưng cũng run run. Không, có lẽ đây không phải là một màn kịch. Và như vậy, những suy đoán của anh đã bắt đầu có cơ sở.

10.

Hình như số phận đã cố ý dành cho Hưng một đêm đáng ghi nhớ nên trong giấc ngủ chập chờn, anh gặp rất nhiều mộng mị. Đầu tiên là hình ảnh của Dung hiện lên. Trong bộ quần áo tắm hai mảnh, cơ thể trẻ

trung của cô sáng ngời lên trong ánh nắng trên bãi biển. Từ trên bãi cát, Dung chạy thẳng xuống biển. Những giọt nước bắn tung lên lấp lánh như những hạt ngọc theo những bước chân của cô. Dung cứ chạy mãi, chạy mãi cho đến khi làn nước biển xanh biếc đã ngập lên đến ngang lưng, rồi đến cổ... Cuối cùng thì chỉ còn thấy mái tóc dài bập bênh trên sóng. Hưng hoảng hốt. Anh chạy theo nhưng không kịp. Một ngọn sóng lưng lửng xô vào đã nhấn chìm mái tóc ấy! Hưng gào lên. Nhưng không còn thấy Dung. Những con sóng bạc đầu vẫn cứ gầm réo tràn vào như tiếng cười tàn nhẫn và tham lam của biển cả. Rồi những con sóng ném anh trở lại bãi cát nóng rực...

Hưng rên lên. Anh nức nở. Anh đưa đôi mắt tuyệt vọng dãi nhìn trên mặt biển xa vô tận. Biển hoang vu quá. Bất chợt, anh lại nhìn thấy Dung. Cô vẫn mặc bộ đồ tắm hai mảnh nhưng bây giờ thì lại đang ngồi sau một gã đàn ông to béo trên chiếc xe máy đồ chót. Họ lao đi. Hưng đuổi theo nhưng không hiểu sao anh không thể nhấc chân lên được. Dung đưa tay vẫy anh. Cô ta nói - và Hưng nghe rất rõ câu nói ấy: - “Chẳng lẽ anh không mượn nổi một chiếc Ba-bét-nhè hay sao?”. Hưng nức lên vì nhục nhã và căm giận. Nhưng anh vẫn đứng im tại chỗ. Cát đang lún dưới chân anh. Nó hút chặt anh giống như một bãi lầy. Cái bãi lầy nóng kinh khủng ấy cứ hút anh xuống mỗi lúc một sâu hơn. Cuối cùng, anh chỉ còn nhô đầu lên trên cát. Rồi anh cảm thấy khát, khát ghê gớm. Biển mênh mông ở ngay bên cạnh nhưng anh không thể nào với tới được. Chính trong giây phút đó. Hưng chợt nhìn thấy bố anh. Ông đã qua đời từ sáu năm trước bởi một tai nạn bất ngờ. Ông vẫn ăn mặc giản dị như thế với chiếc áo ca ki bạc màu và chiếc quần sạm màu đất. Ông mỉm cười, nụ cười bất tử mà Hưng mãi mãi khắc sâu vào tâm khảm. Bố anh bao giờ cũng thế - ông đối xử với các con mình bằng tình thương yêu mênh mông, tình phụ tử vô bờ bến. Ánh mắt chan chứa những yêu thương của ông bao giờ cũng khiến Hưng nghẹn ngào. Anh muốn khóc, muốn nói một điều gì với bố nhưng không thể thốt thành lời được!...

Hình ảnh của bố giống một thứ ánh sáng kỳ ảo đã xua tan tất cả những ám ảnh nặng nề. Hưng thiếp đi. Nhưng chỉ được ít phút. Con ác

mộng vẫn chưa buông tha anh. Bây giờ thì ông Tổng Biên tập báo tỉnh đang thông thả bước tới. Ông nhìn anh bằng ánh mắt buồn rầu pha lẫn trách móc. Nhưng ông không nói gì. Bất chợt, nhà báo Huệ Lan xuất hiện. Anh ta nhếch mép cười và hỏi Hưng: "Thế nào, nhà thơ? Đã biết thế nào là đàn bà rồi chứ?". Rồi cô gái có tên là Thuỳ Dương bỗng hiện ra với đôi mắt giá băng hận thù. Cô hỏi Hưng: "Anh thấy tôi nói có đúng không? Nhất định anh sẽ gặp điều không may trong chuyến đi này!". Hưng muốn thét lên. Anh muốn gọi cô ta là kẻ lừa đảo nhưng không thể nào thốt lên thành tiếng được. Thuỳ Dương lặng lẽ bước đi. Bất chợt, có những kẻ lạ mặt xuất hiện. Chúng đang ngồi trên chiếc xe Cúp cướp được của Hưng và đang phóng đi. Hưng đuổi theo nhưng không thể nào với tới tới được, dù chiếc xe vẫn đang chập chờn trước mặt. Ngay lúc đó, ông anh rể của Hưng xuất hiện. Không hiểu sao anh ta lại mặc quần áo lót. Vừa đuổi theo những kẻ ngồi trên xe máy, anh ta thét lên: "Cướp: Nó cướp chiếc xe của tôi! Bắt lấy nó!". Sau đó, anh ta quay lại nhìn Hưng bằng đôi mắt trợn trừng đầy oán trách. Hưng lặng im. Khuôn mặt của người anh rể mỗi lúc càng biến dạng và cuối cùng trở nên khủng khiếp như mặt quỷ. Con quỷ ấy giơ móng vuốt quờ về phía anh. Hưng bỏ chạy. Anh chạy thẳng đến quán "Xanh", nhảy vào trong phòng của cô gái có tên là Ly Ly. Cô ta trợn mắt nhìn anh: "Mày còn vác mặt tới đây làm gì?". Ngay lập tức, tên vệ sĩ Tuấn "xòm" ghé khuôn mặt với bộ râu đen rậm rạp sát vào mặt anh. Hấn hỏi anh bằng giọng thì thào nóng hổi nghe giống như giọng phụ nữ: "Anh làm sao thế?" Mặc dù nói với giọng thân mật như vậy nhưng hấn lại ghì một đầu gối nặng trĩu lên bụng anh và rút ra một lưỡi dao nhọn. Hưng vùng vẫy. Tuấn "xòm" vẫn ôm ghì lấy anh và lại hỏi: "Anh làm sao thế này?". Hưng gắng sức đẩy hấn ra nhưng không nổi. Tuấn "xòm" vuốt ve anh bằng tay mềm mại của phụ nữ rồi bất chợt ôm ghì lấy anh...

(Còn tiếp)

Đức Dũng